

Üç Boyutlu Hayat

– Halil Aktaş · 25 Temmuz 2012

ÜÇ BOYUTLU HAYAT

İlk hayat,
Kısaydı ama
Bütün kötülüklerden uzak ve sakindi.
Çok güzeldi ilk yaşamım benim.
İlahî bir güç hep yanımdaydı.
Her zaman...
Münafıklar, şeytanlar
Yalancılar bile yoktu
Orada...
Ne sıcaktan bunalmak,
Ne soğuktan donmak vardı.
Yemek, içmek ne demek
Bilen yok.
Anlatılmayacak kadar çok mutluydum orada.
Her başın bir sonu olduğu gibi,
Kısa mutluluğumun da sonu geldi
Bir anda.

II

İkinci hayat,
Artık huzur yok
Mutluluk yok
İkinci hayata başladım,
Farkında bile olmadan.
Anam doğurdu beni,
Artık çok geride kalmıştı mutlu dünyam
Ağlıyordum...
Bu çirkef dünyaya geldiğim için.
Ama etrafımdakiler
Hep güldüler benim ağlamama
Ve çok mutluydu hepsi bundan.
Ben ağlıyordum geride bıraktığım dünyama

Ve hepsi çok mutluydu.
Ben ağlıyordum...
Geride bıraktığım dünyama
Onlar,
Onlar gülüyorlardı bana...
Ben ağlıyordum.
Ben biliyordum,
Ondan ağladım, hep hıçkırarak.
İkinci dünyada savaş vardı
Şeytan vardı,
Kan vardı
185
Zulüm vardı.
Acı vardı
İnsanlar caniydi zaman zaman
Öldürdüklerinin arasında ,
Çocuklar da vardı
Yalancılar, hilekârlar
Münafıklar doluydu,
Her yan...
Ben,
Gelmek istemedim buraya
Ağlıyordum.
Avazım çıktığı kadar
Bağırıyordum.
Etrafımdakiler,
Neden bilmem
Hep güldüler ve mutluydular

III

İmtihan içinmiş gönderilmem buraya,
Sonrasında gideceğim yine başka dünyaya
Burada her şey,
Çok karmaşık
Ama düzeltebilirim.
Seçme gücüm var benim
Sevebilirim,
Bu dünyada her şeyi

Öğrenebilirim Rabbim,
Hatırına yaratılan kulunu sevmeyi.
Mutluyum, başarısam.
İstiyorum.
Hayatımda olmasın kırgınlıklar,
Kederler, üzüntüler, savaşlar...
Ben öyle istiyorum
Ben sevgiyi istiyorum.
Sevmeyi istiyorum herkesi
Her şeyi... Sevmeyi.
Böyle güzel değil mi?
Keşke başarabilseydim.
Sevgiyle tıka basa doldursaydım
Kalbimi...
Kırmasaydım kimseyi,
İncitmeseydim, keşke bir karıncayı bile
Eziliyorum bu yükün vebaliyle.
187
Üzülüyor, üzülüyorum
Af dilemek istiyorum.
Her şeyden...
Affederler mi?
Ne olur bağışlasınlar beni.
Ben her şeyi ,
Onları da çok ama çok seviyorum
Haykırmak istiyorum avazım çıktığı kadar,
Bu kelimeyi.
Seviyorum, seviyorum, seviyorum
Rabbim seni çok seviyorum.
Yarattığın her şeyi seviyorum.
Rabbim bu ne güzel duygudur.
Ne olur bana daha fazla sevgi ver.
Ver ki daha da çok sevebileyim
Sanki mutluluğum gücüm kuvvetim,
Onda saklı her daim
Sevgi olursa eğer,
Üzüntüler de güzel

IV

Ne abuk geçti zaman!
Geldi yine gün geldiđi zaman.
Kazandımsa bir gönöl,
Ey Tanrım!
Ne mutlu bana
Ama kırdıysam fark etmeden de
Olsa bir gönöl...
Var ya işte ben ondan korktum bir ömür
Rabbim sen büyüsun.
Bağışlayıcısın,
Affı seversin,
Gafursun, Rahimsin, Azizsin.
Sen affı seversin
Korkuyorum Rabbim!
Ya kullar affetmez ise?
Gitmeden af diliyorum hepsinden.
Ne olur,
Affedin istiyorum.
Yolculuđum yaklařtı biliyorum.
Ebedi hayatı istiyorum ben.
Ben Kevser'i özlüyorum
Cenneti düřlüyorum.
Ayrılırken buradan,
Benim yüzümde,
Mutluluktan bir damla gözyaşı.
189
evremdekiler ađlıyorlar
Hep bana.
Nedendir bilmem?
Oysa ben,
Çok mutluyum gidiřimden...
Geldiđimde gülüyorlardı oysaki...
İstemedem geldiğim bu yerden
Gidebildiđim için.
Bu,
Benim vuslat günüm...